

[Chr. Søgaard.]

være muligt at faa en Ordning, som kunde hjælpe de smaa Biografteatre noget, vil jeg for min Del gerne være med til den, men jeg ser egentlig ikke ret, at der er nogen Udvej til at komme dem til Hjælp. Vi kan ganske vist lette Bevillingsafgiften eller maaske helt stryge den, den spiller ikke nogen Rolle for Statskassen, men den spiller heller ikke nogen stor Rolle for de smaa Teatre, for den drejer sig for dem kun om 100 Kr. om Aaret.

Der kunde maaske være Anledning til at forøge Antallet af Afgiftsklasser. Der er ingen Afgiftsklasse mellem 300 og 800 Forestillinger, og det kunde maaske være rimeligt at oprette en Afgiftsklasse for 500 Forestillinger om Aaret, men om disse Enkeltheder kan vi nærmere forhandle i det Udvalg, som sikkert vil blive nedsat angaaende denne Sag.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling her i Tinget.

Hækkerup: Da den højtærede Justitsminister i den forrige Samling første Gang fremsatte det foreliggende Lovforslag, gjorde han det med en Bemærkning om, at Fremsettelsen var paabudt i den gældende Lov gennem en Revisionsbestemmelse. Man fik ved at høre denne Udtalelse det Indtryk, at dette Paabud var den væsentligste Grund for Justitsministeren til i det hele taget at røre ved Biografteaterloven. Og naar man ser de Ændringer, der er foreslaaet i det nye Lovforslag, faar man ogsaa et Indtryk af, at den højtærede Minister som Helhed er godt tilfreds med den Lovgivning, vi har paa dette Omraade. Om Tilfredsheden er lige saa almindelig i biografteaterinteresserede Kredse og i den store Almenhed, tvivler jeg imidlertid noget paa. Ministeren var saa forsigtig at begynde med at stikke Lovgivningsmagten en Undskyldning, om jeg maa bruge det Udtryk, for sin Administration af Loven, idet han dels i Bemærkningerne og dels i sin Forelæggelsestale omtalte, at de saakaldte Dobbeltbevillinger, hvor to Personer skulde dele en Bevilling, var blevet kritiseret, og Ministeren lovede, at dem vilde han heller ikke udstede mere. Denne Undskyldning var ikke ufornöden, thi det er ganske rigtigt, som den ærede foregaaende Taler sagde, at da vi i Udvalget i 1922 formede Loven — og jeg kommer ikke udenom Sandheden og fornærmer heller ikke den højtærede Minister ved at sige, at det i alt væsentligt var Udvalget, der udarbejdede den Biografteaterlov, vi nu har —, faldt det os ikke ind, at Loven kunde benyttes til at gennemføre

saadanne Biografægteskaber, som den ærede foregaaende Taler benævnte dem. De er baade mod Lovens Ord, dens Forudsætninger og dens Mening. Den ærede foregaaende Taler bebrejdede i mild Form den højtærede Minister dette. Jeg skal ikke opholde mig derved. Naar vi i det hele taget skal have Bevillingssystemet, bliver det saamænd ikke synderligt mere uheldigt, om to eller flere skal dele en Bevilling. De seks Aars Praksis har efter min Opfattelse bevist, at Bevillingssystemet betyder en ganske vilkaarlig og tilfældig Foræring til private Folk, en Tildeling af offentlige Pensioner, som man ikke kan finde nogen Regel eller Begrundelse for. Og naar der, som Tilfældet ofte er, er Tale om en stor Foræring, en Bevilling, der giver en tyve, tredive Tusinde om Aaret, og naar den alligevel skal uddeles og bliver uddelt til Folk, der ikke har og ikke faar noget som helst med Udnyttelsen af Bevillingen at gøre, Folk, der ikke har mere Krav paa den end hundrede andre, kan vi saamænd lige saa godt dele denne Bevilling ud til to, tre eller flere, saa er der dog flere, der faar Fordel deraf, og Meningsløsheden bliver ikke større.

Jeg finder denne Uddeling ganske urimelig. Vi ved jo alle sammen, at i Finansudvalget sidder Medlemmerne Aar efter Aar og gransker over den Understøttelse, der skal gives Nationens ypperste Videnskabsmænd, Kunstnere, Forfattere o. s. v., de undersøger, hvorvidt det er forsvareligt at give et Tilskud, der i Regelen gaar fra 700 Kr. til en 2 400 Kr. Hver enkelt bliver sikkert vejet og drejet og vendt indenfor Udvalget. Men den højtærede Minister kan i Kraft af Biografloven egenmægtig tildele Personer, der aldrig nogen Sinde vilde kunne komme i Betragtning paa Finansloven, en Bevilling, der for vedkommende kan betyde en Indtægt, der er op mod det tidobbelte af, hvad vi yder vore mest fremragende Videnskabsmænd og Kunstnere. Og disse Bevillingshavere faar ikke andet at gøre end at kvittere for Modtagelsen af Forpagtningsafgiften.

Ministerens skildrer i Bemærkningerne tre Former for Biografdrift, Bevillingssystemet, fri Næring og kommunal Drift, og han anfører de Grunde, der faar ham til fortsat at holde paa Bevillingssystemet. Ministeren har ogsaa skærpet Bevillingssystemet, idet han i det nye Lovforslags § 1 siger, at Bevillingen som Regel skal gives til en enkelt Person. Jeg er ganske uenig med Ministeren i, at Bevillingssystemet er det bedste, og jeg maa sige, at trods en om-